

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311203837
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1311203837.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : N.. T. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XX, G., zastúpený JUDr. Martin Dianiška, advokát, so sídlom Slnecná 42, Bratislava proti žalovaným : 1./Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom zdravotníctva, Limbova č. 2, Bratislava, 2./Nemocnica s poliklinikou, n.o. Revúca, Litovelská č. 25, Revúca, IČO: 45 736 324, 3./Mesto Revúca, Námestie slobody č. 13/17, Revúca IČO: 00 328 693, žalovaní 2./,3./zastúpení advokátom JUDr. Pavlom Halajom, so sídlom Námestie slobody č.2, Revúca IČO: 00 328 693 o určenie neplatnosti odvolania z funkcie na základe uznesenia správnej rady, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 19C/48/2011-577, zo dňa 4.mája 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaní 1./,2./,3./ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol, žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovaným domáhal určenia, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. uznesením Správnej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o., prijatým na spoločnom zasadnutí Správnej rady a Dozornej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. dňa 13.04.2010, je neplatné. Zároveň súd prvej inštancie priznal žalovaným nárok na plnú náhradu trov konania.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že uznesením č.k. 19C 48/2011-222 konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci súdu a žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovaným 1./ až 3./ trovy konania. Predmetné uznesenie bolo Krajským súdom v Bratislave dňa 29.5.2014 č.k. 8Co/ 573/2013-284 zrušené. Ďalším uznesením č.k. 19C48/2011-321 zo dňa 05.02.2015, súd prvej inštancie opätovne konanie pre nedostatok právomoci zastavil, s tým, že po právoplatnosti vec postúpi Okresnému úradu v Banskej Bystrici a žalovaným priznal náhradu trov konania. Na odvolanie žalobcu súd druhej inštancie uznesením č.k. 8Co344/2015-352 zo dňa 28.12.2015 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vyslovil právny názor, že v zmysle zák. č. 213/1997 Z.z. nie je daná právomoc registrového úradu preskúmavať platnosť, resp. neplatnosť odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa uznesením správnej rady a vyhovel tak námietke žalobcu, že Okresný úrad nemá právomoc v spore konať a rozhodnúť o tom, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. uznesením Správnej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o., prijatým na spoločnom zasadnutí Správnej rady a Dozornej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. zo dňa 13.04.2010 je neplatné. Súd druhej inštancie uviedol, že súd prvej inštancie potom nesprávne rozhodol, keď konanie zastavil, pretože ak niet orgánu, ktorého právomoc je v danej veci daná, nemôže súd vysloviť, že vec nepatrí do jeho právomoci, ak ju nemôže postúpiť na konanie a rozhodnutie inému orgánu verejnej moci. Týmto postupom súdu bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. V spore tak nie sú splnené zákonné podmienky v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p. pre zastavenie konania.

1.2. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom súdu druhej inštancie pri zotrvaní žalobcu na svojom žalobnom návrhu, nakoľko súd zmenu žaloby zo dňa 04.05.2017 (č.l.570) v zmysle § 143 C.s.p. nepripustil posúdil žalobu po právnej stránke ustanoveniami § 137 písm. c./ C.s.p. (§ 80 písm. c/ O.s.p.) , § 19 ods. 1 ods. 2 písm. f./ zákona zák.č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách, § 36 § 59 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. a/, b/, § 77 Zákonníka práce. Poukázal nato, v prejednávanej veci ide o žalobu o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je a ak má byť takáto úspešná, musia byť z procesného hľadiska splnené dve podmienky: po prvé, strany sporu musia mať vecnú legitimitáciu a po druhé, žalobca musí mať na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Vecná legitimitácia (aktívna či pasívna) je stav vyplývajúci z hmotného práva. To znamená, že strana sporu je nositeľom práva, resp. povinností, o ktoré v spore ide a je jedným z predpokladov úspešnosti žaloby na určenie. Vecnú legitimitáciu v spore o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má predovšetkým ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v spore ide. Aktívnu vecnú legitimitáciu má ten účastník konania, ktorý je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia, o ktoré v konaní ide, prípadne ktoré môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté (a na ktorých má právny záujem). Pasívnu vecnú legitimitáciu má účastník konania, ktorý je nositeľom tomu zodpovedajúcej hmotnoprávnej povinnosti, alebo ktorého práva majú byť dotknuté. Treba zdôrazniť, že vecná legitimitácia (ako aj naliehavý právny záujem na strane žalobca) musí existovať v čase vyhlásenia rozsudku. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou, pritom platí, že súd je viazaný žalobou. Pri určovacích žalobách to pre žalobcu znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorých vyplýva vecná legitimitácia účastníkov v čase rozhodovania súdu (hmotné právo, ktorého ochrany sa domáha), a súčasne existenciu naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení. Ak je totiž žaloba pre nedostatok naliehavého právneho záujmu procesne nepripustná, je vylúčené ďalej sa zaoberať žalobou vo veci samej (mutatis mutandis porovnaj rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 Cdo 26/07, 2 Cdo 231/07, 1 Cdo 91/2006.). Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacieho žaloby. Naliehavý právny záujem súd preto skúma v každom štádiu konania a to z úradnej povinnosti. Základnou podmienkou dôvodnosti a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 137 písm. c/ C.s.p. je teda existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rozumie sa tým právny záujem žalobcu. Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: žalovaným je popieraná existencia (neexistencia) práva, resp. právneho pomeru žalobcu, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi stranami sporu je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi stranami sporu); jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu a toto ohrozenie nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom. Naliehavý právny záujem sa viaže k žalobe, resp. k otázke, či určovacia žaloba môže byť spôsobilým procesným nástrojom ochrany práva. Identifikácia rozhodného hmotnoprávneho vzťahu, o ktorého (preventívne) určenie z dôvodu potreby ochrany žalobcu (dopadu na jeho majetkovú sféru) ide, vystihuje v spore otázku aktívnej a pasívnej vecnej legitimitácie. O splnení podmienky naliehavého právneho záujmu je možné však uvažovať iba v prípade, ak bude výrok súdneho rozhodnutia spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu, čo logicky predpokladá, že bude záväzný pre všetky jeho subjekty. Tak tomu môže byť zásadne iba vtedy, ak všetky tieto subjekty budú aj účastníkmi príslušného súdneho konania, keďže výrok právoplatného rozsudku, ak nejde o rozsudok o osobnom stave, je záväzný iba pre strany sporu. Z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení ako procesne prípustným nástrojom na ochranu práva, súd potom musí žalobu zamietnuť bez toho, aby sa zaoberal meritom veci, resp. vykonával dokazovanie napr. výsluchom svedkov.

1.3. Súd prvej inštancie uviedol, že v predmetnej veci naliehavý právny záujem žalobca odôvodnil tým, že správna rada neziskovej organizácie bolo nesprávne obsadená, pretože väčšinu jej členov tvorili zástupcovia nominovaní do funkcií ministrom zdravotníctva, hoci nezisková organizácia s názvom Revúcka medicínsko-humanitná, n.o., nebola štátnou ale súkromnou neziskovou organizáciou, a že teda právny úkon, ktorým bol žalobca z funkcie riaditeľa neziskovej organizácie odvolaný, je neplatný. Na pojednávaní dňa 04.05.2017 na výzvu súdu, aby preukázal naliehavý právny záujem právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca je presvedčený o tom, že je z dôvodu neplatnosti uznesenia správnej rady Rev. medicínsko-humanitnej n.o. zo dňa 13.4.2010 stále riaditeľom tejto neziskovej organizácie, pričom tento stav nevyplýva z registra n.o. a bez rozhodnutia súdu nie je možné vykonať zmeny v registri n.o. a

odstrániť tak stav žalobcovej právnej neistoty v tom, či je alebo nie je osobou oprávnenou konať v mene tejto neziskovej organizácie. V prípade úspechu v spore, by mohol žalobca podať návrh na zápis zmeny v registri neziskových organizácií tak, že bude do registra späť zapísaná Revúcka medicínsko-humanitná n.o., a taktiež by bol zapísaný žalobca ako štatutárny zástupca Revúcka medicínsko-humanitnej n.o.. V prípade pozitívneho rozhodnutia o podanej žalobe, by bol žalobca oprávnený podať návrh na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 7T 113/2012 (č.l. 526), v ktorom bol žalobca uznaný za vinného, že po tom, ako bol odvolaný z funkcie riaditeľa sa dopustil skutkov kladeným mu za vinu a ktoré boli aj dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru.

1.4. Súd prvej inštancie po oboznámení sa so skutkovou podstatou prejednávanej veci mal za preukázané, že žalobca bol počas výkonu svojej funkcie riaditeľa neziskovej organizácie v riadnom pracovnom pomere k tejto organizácii. Podľa ust. § 19 ods. 2 zákona písm. f/ č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách riaditeľa neziskovej organizácie volí a odvoláva a určuje jeho plat, správna rada. V ďalšom sa na výkonu funkcie riaditeľa neziskovej organizácie v plnom rozsahu vzťahuje úprava ustanovení Zákonníka práce o pracovnom pomere. Odvolaním z funkcie štatutárneho orgánu sa pracovný pomer neskončí. Podľa ustanovenia § 59 Zákonníka práce, pracovný pomer možno skončiť výlučne z dôvodov taxatívne uvedených v tomto ustanovení. Súd mal za preukázané, že pracovný pomer žalobcu k zamestnávateľovi, Revúcka medicínsko-humanitná, n.o., bol skončený písomným oznámením zamestnávateľa zo dňa 10.05.2010 z dôvodu podľa § 68 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce o okamžitom skončení (č.l.521). Z potvrdenia Okresného súdu Revúca (č.l.525) ako súdu príslušného na podanie bol zistené, že žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru v rozhodnom čase podľa vtedy platného procesného predpisu Občianskeho súdneho poriadku podľa § 77 Zákonníka práce v lehote dvoch mesiacov na súd e nebol podaná. Podľa ust. § 36 Zákonníka práce, k zániku práva preto, že sa v ustanovenej lehote neuplatnilo na súde, dochádza, okrem iných dôvodov, aj v prípade ustanovenia § 77 Zákonníka práce. Ide o hmotnoprávnu lehotu, na ktorú súd prihliadne aj v prípade, ak to účastník konania nenamieta. V takom prípade je v zmysle konštantnej judikatúry a súdnych rozhodnutí skončenie pracovného pomeru na základe jednostranného právneho úkonu zamestnávateľa alebo zamestnanca platné, aj keby právny úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru bol z iných dôvodov neplatný. Ak by navrhovateľ v súlade s ustanovením § 77 Zákonníka práce uplatnil svoje pracovnoprávne nároky u príslušného súdu, naliehavosť právneho záujmu by v takomto prípade nepreukazoval, pretože ide o právnu skutočnosť, ktorá je upravená priamo zákonom. Pracovnoprávne postavenie žalobcu v neziskovej organizácii Revúcka medicínsko-humanitná, n.o., by sa už nemohlo zmeniť s poukazom na zánik jeho pracovného pomeru k tomuto zamestnávateľovi ešte v roku 2010.

1.5. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalobca bol právoplatne odsúdený pre úmyselnú trestnú činnosť ku škode žalovanej 2./, ktorej sa dopustil ako riaditeľ tejto n.o., a to rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014, odvolanie žalovaného v tejto veci bolo zamietnuté uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015 a dovolanie žalobcu bolo odmietnuté Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/57/2015 zo dňa 20.01.2016. Žalobca bol ďalej odsúdený za úmyselný trestný čin ku škode žalovanej spáchaný po tom, ako bol odvolaný z funkcie riaditeľa n.o. právoplatným rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/113/2012 zo dňa 30.09.2015. Za tohto právneho stavu tak žalobca nemôže preukázať ani ním naliehavý právny záujem, že prípade pozitívneho rozhodnutia o podanej žalobe, by bol žalobca oprávnený podať návrh na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 7T 113/2012 (č.l.526), v ktorom bol žalobca uznaný za vinného, že po tom, ako bol odvolaný z funkcie riaditeľa sa dopustil skutkov kladeným mu za vinu.

1.6. Z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení ako procesne prípustným nástrojom na ochranu práva, súd prvej inštancie potom žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal meritom veci, posúdil pasívnu vecnú legitímáciu ako základnú podmienku určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku, pripustil zmenu žaloby zo dňa 04.05.2017 a vykonával dokazovanie napr. výsluchom svedkov. Bez rozhodnutia súdu nie je ohrozené právo žalobcu a jeho právne postavenie tak nie je neisté.

1.7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a keďže žalovaní 1./, 2./, 3./ mali vo veci plný úspech, súd im priznal proti neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď mal zato, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvoinštančný súd rozhodnutie zdôvodnil tak, že žalobu zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu a uviedol,

že bez rozhodnutia súdu nie je ohrozené jeho právo a jeho právne postavenie tak nie je neisté. Súd prvej inštancie, okrem toho že sa nezaoberal meritom veci neoddeliteľne spojil riešenie otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na určenie neplatnosti jeho odvolania z funkcie s otázkou existencie jeho pracovného pomeru a nesprávne vyhodnotil dôsledky (pozitívneho) rozhodnutia súdu na práva žalobcu a jeho právne postavenie. Žalobca sa podanou žalobou nedomáhal určenia, že jeho pracovný pomer s Revúckou medicínsko-humanitnou, n.o. trvá ani určenia iného svojho pracovnoprávneho postavenia. Domáhal sa len určenia, že bol z funkcie riaditeľa neziskovej organizácie neplatne odvolaný v dôsledku skutočností, ktoré nastali v Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o, konaním žalovaných. Napadnuté rozhodnutie vychádza z toho, že on sa v dvojmesačnej prekluzívnej lehote nedomáhal na príslušnom súde určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Táto skutočnosť však pre posúdenie naliehavého právneho záujmu žalobcu nie je právne významná. Zvolenie do funkcie riaditeľa neziskovej organizácie resp. odvolanie osoby z tejto funkcie a existencia jeho pracovného pomeru sú dve rozdielne, pomerne nezávislé právne skutočnosti; najmä súd prvej inštancie nesprávne právne vyhodnotil vec vzhľadom k tomu, že v zmysle zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby výkon Funkcie riaditeľa neziskovej organizácie nie je závislý od existencie pracovného pomeru. Pre právne postavenie žalobcu nie je rozhodujúci pracovný pomer ale funkcia štatutárneho zástupcu neziskovej organizácie. Odhliadnuc od uvedeného, absolútne neplatný právny úkon skončenia pracovného pomeru ani nie je spôsobilý spustiť plynutie prekluzívnej lehoty na napadnutie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Žalobca ďalej namietal, že pokiaľ by sa súd prvej inštancie v tomto konaní zaoberal jeho tvrdeniami a ním predloženými dôkazmi zistil by, že Revúcka medicínsko - humanitná, n.o. nebola neziskovou organizáciou založenou štátom, žalovaný 1./ potom nebol oprávnený vymenovať nadpolovičnú väčšinu členov správnej rady, následne by zistil, že fyzické osoby konajúce vo svojom presvedčení o členstve v Správnej rade neboli do funkcie vymenované v súlade so zákonom a teda že neboli ani oprávnené platne odvolať žalobcu z funkcie riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o., následne vymenovať N. L. do funkcie riaditeľky, ktorá v konečnom dôsledku nemohla platne skončiť pracovný pomer so žalobcom.

2.1. Žalobca poukazoval nato, že v danom prípade ide o osobitnú určovaciu žalobu, ktorou sa má dosiahnuť zhoda zápisu vo verejnom registri so skutočným právnym stavom. Pokiaľ zapísané údaje sú v rozpore so skutočným právnym stavom je naliehavý právny záujem vždy, keď v pri tomto závere vychádzal z obsahu odbornej právnickej literatúry (Veľkého komentára Civilného sporového poriadku, J. Y. T. Š., L. akol., 2016, C.H.BECK, s. 504) a z podania príslušného registrového úradu (Okresný úrad Banská Bystrica žalobcovi listom zo dňa 02.03.2015, sp. zn. OU-BB-OVVS1-2015-008498 oznámil....“ že ,len na základe rozhodnutia súdu je možné vykonať zmeny zápisov vo verejnej evidencii a zároveň tak odstrániť aj stav právnej neistoty, či je naďalej riaditeľom a teda osobou oprávnenou konať v mene neziskovej organizácie ako štatutárny zástupca.....“). Žalobca uviedol, že zdôvodňujúc naliehavý právny záujem počas konania opakovane poukazoval na to, že je stíhaný (odsúdený) rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T 113/12 zo dňa 30.09.2015 za vinného, že“ po tom, čo dňa 13. apríla 2010 bol rozhodnutím Správnej rady Revúckej medicínsko- humanitnej n.o. Revúca odvolaný z funkcie riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej n.o. Revúca, spáchal prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona“. Argumentácia žalobcu sa po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T 113/12 zo dňa 30.09.2015 zúžila na naliehavosť jeho právneho záujmu na podaní Návrhu na obnovu vyššie uvedeného trestného konania z dôvodu, že v prípade pozitívneho rozhodnutia súdu prvej inštancie v tomto konaní by vo vzťahu k Okresnému súdu Revúca vyšla najavo nová skutočnosť, ktorá by mohla samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine žalobcu; touto skutočnosťou by bolo práve deklaratórne rozhodnutie súdu prvej inštancie, z ktoré by vyplývalo, že žalobca nebol z funkcie riaditeľa n.o. odvolaný.

2.2. Záverom žalobca uviedol, že napriek existencii všetkých vyššie uvedených aspektov naliehavosti právneho záujmu žalobcu v tomto prípade, všetkým jeho tvrdeniam a dôkazom, ktoré súdu predložil, sa súd prvej inštancie právnou konštrukciou existencie naliehavého právneho záujmu a potreby jej zdôvodnenia v tomto špecifickom prípade dôsledne nezaoberal, v rozpore s ňou konštatoval neexistenciu naliehavého právneho záujmu a rozhodol nepreskúmateľným rozhodnutím, v ktorom sa nevysporiadal s jeho podstatnou argumentáciou žalobcu. Poukázal na ust. § 220 ods. 2 C.s.p., čl. 46 Ústavy SR ,čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a trval na tom, že napádaným rozhodnutím boli porušené jeho základné práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie najmä v tom, že súd prvej inštancie aj tretí krát žalobu zamietol z procesných dôvodov bez toho aby svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, najmä vo vzťahu k jeho podstatným argumentom.

2.3. Vzhľadom k vyššie uvedenej argumentácii o nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého rozhodnutia potom neobstojí ani rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalovaných na náhradu trov konania,

keď poukázal súvislosti s náhradou trov konania na to, že všetci žalovaní zamestnávajú osoby s vysokoškolským právnickým vzdelaním (a túto skutočnosť riadne preukázal) a preto nebolo neúčelné, že sa dali zastúpiť advokátmi. Zároveň uviedol, že prvoinštančný súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou nároku na náhradu trov konania žalovaných aj z dôvodov spočívajúcich v obsahu ust. § 257 C.s.p..

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1./, ktorý žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, podľa ktorých mal súd prvej inštancie vydať nesprávny a nezákonný rozsudok. Zotrvával na tvrdení, že žalobca de facto podanou žalobou napáda rozhodnutie Krajského úradu v Banskej Bystrici, čo je podľa jeho názoru osobitný druh konania pred súdom. Taktiež má zato, že žalobca v konaní, aj napriek ním tvrdenému opakovanému podrobnému zdôvodneniu, nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu ako procesnú podmienku určovacej žaloby, a to s poukazom na doktrínu, že určovacia žaloba má vo všeobecnosti preventívny charakter. Záverom uviedol, že ak sa nevyjadril ku všetkým tvrdeniam uvedeným v odvolaní žalobcu neznamená to, že s ich obsahom a dôvodmi súhlasí, preto prípadná absencia vyjadrenia k jednotlivým tvrdeniam žalobcu spočíva v dôvodoch, ktoré sú súdu známe z obsahu súdneho spisu, právnych noriem, alebo z doterajšej judikatúry v uvedenej veci, a preto nie je potrebné ich opätovne uvádzať.

4. Žalovaný 2./ v písomnom vyjadrení rovnako žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, podľa ktorého súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností uviedol, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol ktoré dôkazy navrhoval, čo týmito navrhnutými dôkazmi hodlal preukázať a nevykonanie ktorých konkrétnych dôkazov má podľa jeho právneho názoru za následok nesprávne, resp. neúplné zistenie skutkového stavu. K tomuto odvolaciemu dôvodu preto nemohol zaujať stanovisko a nie je ho možné za odvolací dôvod ani považovať. Zastal názor, že súd prvej inštancie správne zamietol žalobu s poukazom na nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení, pričom tento záver vyvodil zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, a to najmä zo skutočnosti, že pracovný pomer žalobcu u právneho predchodcu žalovaného 2./ zanikol z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru pre obzvlášť závažné porušenia pracovných povinností. Zo skutočnosti, že žalobca bol opakovane právoplatne odsúdený za úmyselnú trestnú činnosť, ktorej sa dopustil jednak ako riaditeľ právneho predchodcu žalovaného 2./, ako aj po svojom odvolaní z tejto funkcie a zo skutočnosti, že právny predchodca žalovaného 2./, Revúcka medicínsko-humanitná, n.o., zanikla v dôsledku zlúčenia so žalovaným 2./, pričom dňom zlúčenia zároveň zanikla i funkcia riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o.. Žalobca počas celého súdneho konania a ani v podanom odvolaní neuviedol v čom tkvie jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení a ako by sa jeho právne postavenie zmenilo (zlepšilo) v prípade, že by súd podanej žalobe vyhovel.

4.1. Žalovaný 2./ zotrval na tom, že nie je možné úspešne sa domáhať určenia neplatnosti odvolania z funkcie riaditeľa neziskovej organizácie s ohľadom na ust. § 137 C.s.p., keď Uznesenie správnej rady neziskovej organizácie nie je právom, ani právnym úkonom, ktorého existenciu (neexistenciu), alebo platnosť (neplatnosť) môže konštatovať súd na základe žaloby podľa § 80 písm. c) O.s.p., resp. § 137 C.s.p. písm. c) C.s.p. Právna teória i súdna prax sa pritom zhodujú v tom, že uznesenie najvyššieho orgánu právnickej osoby (valného zhromaždenia - u obchodných spoločností) nie je právnym úkonom, žalobou podľa §80 písm. c) O.s.p. resp. § 137 C.s.p. písm. c) C.s.p. sa nie je možné domáhať určenia jeho platnosti, alebo neplatnosti, a to ani relatívnej, ani absolútnej. Žalobca sa požadovaného určenia nemôže úspešne domáhať ani podľa § 137 písm. d) C.s.p., nakoľko neexistuje osobitný predpis, ktorý by súdny prieskum takejto právnej skutočnosti umožňoval. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s jeho právnou argumentáciou, že rozhodovanie o výsledku procesu tvorby kolektívnej vôle právnickej osoby nepodlieha súdnemu prieskumu, namietal že nepreukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení podľa § 137 písm. c) C.s.p.. Bez rozhodnutia súdu nie je ohrozené právo žalobcu (akékoľvek), a právne postavenie žalobcu nie je neistým. Práve naopak, žalobca sa podanou žalobou snaží vniesť neistotu do právnych vzťahov. Žalovaný 2./ mal zato, že z jeho strany nedošlo pri prijatí rozhodnutia jeho orgánu, správnej rady, o odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa, k žiadnemu pochybeniu. Záverom uviedol, že k zániku funkcie žalobcu ako riaditeľa by došlo i bez žalobou napadnutého uznesenia správnej rady, pričom ani prípadný úspech žalobcu v tomto konaní by nemohol mať za následok obnovenie funkcie žalobcu ako riaditeľa ani v zaniknutej neziskovej organizácii Revúcka medicínsko-humanitná, ani u žalovaného 2./ . Pokiaľ by žalobca nebol odvolaný z funkcie riaditeľa žalobou napadnutým uznesením, jeho funkcia riaditeľa by zanikla v dôsledku skončenia jeho pracovného pomeru. Pokiaľ by k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobcu u právneho predchodcu žalovaného 2./ nedošlo, bola by funkcia žalobcu ako riaditeľa tejto neziskovej organizácie zanikla v dôsledku zlúčenia so žalovaným 2./ . Pokiaľ by funkcia žalobcu ako riaditeľa právneho predchodcu žalovaného 2./ nezaničila v dôsledku zlúčenia, muselo by k jej zániku dôjsť v dôsledku

uznesenia správnej rady o odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa podľa § 24 ods. 2 zákona o neziskových organizáciách z dôvodu právoplatného odsúdenia žalobcu za úmyselnú trestnú činnosť (rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015 uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/57/2015 zo dňa 20.01.2016 rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/113/2012 zo dňa 30.09.2015) ku škode neziskovej organizácie, ktorej sa žalobca dopustil ako riaditeľ tejto neziskovej organizácie i neskôr. Správna rada by pritom nemala na výber, či môže, alebo nemôže žalobcu odvolať ale žalobcu by odvolať musela.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný 3./, ktorý rozsudok považoval za správny a žiadal jeho potvrdenie. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, podľa ktorého súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností uviedol, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol ktoré dôkazy navrhoval, čo týmito navrhnutými dôkazmi hodlal preukázať a nevykonanie ktorých konkrétnych dôkazov má podľa jeho právneho názoru za následok nesprávne, resp. neúplné zistenie skutkového stavu. K tomuto odvolaciemu dôvodu preto nemohol zaujať stanovisko a nie je ho možné za odvolací dôvod ani považovať. Ďalej uviedol, že považuje podanú žalobu za nedôvodnú a napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný. Vo vzťahu k podanej žalobe poukázal nato, že asko predmet súdneho prieskumu žalobca vymedzil právnou skutočnosť, prejav vôle v rámci ktorú nie je možné preskúmať určovacou žalobou a žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení neplatnosti svojho odvolania z funkcie. Z strany žalovaného 2./ nedošlo pri prijatí rozhodnutia jej orgánu, správnej rady, o odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa, k žiadnemu pochybeniu. V plnom rozsahu sa pripojil k argumentácii žalovaného 2./ uvedenej v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu a osobitne poukázal na nedostatok svojej vecnej pasívnej legitímácie v konaní, lebo pokiaľ by vôbec mala byť žaloba pripustená, vecná pasívna legitímácia môže svedčiť výlučne právnickej osobe, ktorej orgán napadnuté rozhodnutie vydal. Zakladatelia neziskovej organizácie nie sú členmi správnej rady a napadnuté rozhodnutie nevydávali. Zástupcov zakladateľov žalobca nežaloval. Vzhľadom k absencii judikatúry v tejto konkrétnej veci podporne poukázal na judikatúru vo veci obdobnej, týkajúcej sa neplatnosti uznesení prijatých valným zhromaždením obchodnej spoločnosti (Rozsudok NS SR zo 14. februára 2002, sp.zn. Obdo V 6/2000, z 27. mája 1997, sp.zn. 4 O bo 71/97.). Žalobca mal možnosť domáhať sa nápravy podľa neho nesprávneho rozhodnutia registrového orgánu v rámci správneho konania, pričom túto možnosť nevyužil. Následne mal žalobca možnosť domáhať sa súdneho prieskumu zákonnosti postupu registrového orgánu podaním žaloby v rámci správneho súdnictva, čo však rovnako neučinil. Žalobca nenapadol neplatnosť skončenia svojho pracovného pomeru u právneho predchodcu žalovaného 2./ a predmetom súdneho prieskumu nie je ani rozhodnutie registrového úradu o zániku Revúckej medicínsko-humanitnej n.o. v dôsledku zlúčenia so žalovaným 2./ Záverom uviedol, že i v hypotetickom prípade, že by žaloba bola dôvodná, žalobca by nemohol byť úspešný vo vzťahu k žalovanému 1./ a žalovanému 3./ z dôvodu nedostatku ich vecnej pasívnej legitímácie v tomto konaní.

6. Replika žalobcu k vyjadreniam žalovaných 1./,2./,3./ písomne podaná nebola.

7. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V súdnej veci sa žalobca domáha určenia, že jeho odvolanie z funkcie riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. uznesením Správnej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o., prijatým na spoločnom zasadnutí Správnej rady a Dozornej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. dňa 13.04.2010, je neplatné.

10. Žalobca odôvodňoval svoj naliehavý právny záujem tým, že z dôvodu neplatnosti uznesenia správnej rady Revúcko medicínsko-humanitnej n.o. zo dňa 13.4.2010 je stále riaditeľom tejto neziskovej organizácie, pričom tento stav nevyplýva z registra n.o. a bez rozhodnutia súdu nie je možné vykonať zmeny v registri n.o. a odstrániť tak stav jeho právnej neistoty v tom, či je alebo nie je osobou oprávnenou konať v mene tejto neziskovej organizácie. Ďalej tým, že v prípade úspechu v spore, by mohol žalobca podať návrh na zápis zmeny v registri neziskových organizácii tak, že by bol zapísaný ako štatutárny zástupca Revúcko medicínsko-humanitnej n.o. a v prípade pozitívneho rozhodnutia o podanej žalobe, by bol oprávnený podať návrh na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 7T 113/2012), ktorá skutočnosť by mohla sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine. V odvolaní žalobca poukazoval nato, že v

danom prípade ide o osobitnú určovaciu žalobu, ktorou sa má dosiahnuť zhoda zápisu vo verejnom registri so skutočným právnym stavom a pokiaľ zapísané údaje sú v rozpore so skutočným právnym stavom je naliehavý právny záujem (poukázal na Veľký komentár Civilného sporového poriadku, J.. Y.. T. Š., L.. akol., 2016, C.H.BECK, s. 504).

11. Podľa § 137 C.s.p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

12. Z hľadiska určovacieho petitu správne súd prvej inštancie zisťoval cieľ sledovaný podanou žalobou, ktorý ozrejmuje podmienku prípustnosti určovacej žaloby a tým je naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Súd prvej inštancie aj správne uzavrel, že žalobca na požadovanom určení nemá naliehavý právny záujem. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba predstavuje vhodne (účinne a správne zvolený) procesný nástroj ochrany žalobcovho práva, ktorým sa môže dosiahnuť, čo v danom prípade preukázané nebolo a preto sú námietky žalobcu uvedené v odvolaní týkajúce sa preukázania naliehavého právneho záujmu nedôvodné.

13. Odvolací súd vzhľadom na princíp okamžitej použiteľnosti (novej) procesnej úpravy na všetky konania prebiehajúce na súde a začaté podľa doterajších (zrušených) predpisov, skúmal či v čase rozhodovania odvolacieho súdu je s poukazom na § 217 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 378 ods. 1 C.s.p. naliehavý právny záujem na určovacej žalobe podľa § 137 písm. c) C.s.p. keď v zmysle citovaného ustanovenia žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, (ktorý podľa Civilného sporového poriadku nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu) lebo v zmysle 137 písm. d) C.s.p. žalobou možno požadovať aby sa rozhodlo aj o určení právnej skutočnosti, ale len ak to vyplýva z osobitného predpisu.

13.1. Pôvodná právna úprava zakotvená v Občianskom súdnom poriadku neobsahovala všeobecné ustanovenie, ktoré by *expressis verbis* upravovalo prípustnosť žalobného návrhu na určenie právnej skutočnosti. Právna teória v tejto otázke nebola jednotná. Prevažovali názory, že žaloba na určenie právnej skutočnosti je prípustná iba za predpokladu, že jej prípustnosť vyplýva *in concreto* z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). V praxi sa však žaloby na určenie právnej skutočnosti (zvyčajne) pripúšťali vo všeobecnej rovine, ak žalobca preukázal na určenie právnej skutočnosti naliehavý právny záujem. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť, sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napríklad, že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Preto výrok rozsudku, že odvolanie z funkcie riaditeľa neziskovej organizácie správnou radou neziskovej organizácie je neplatné, nemá vypovedaciu hodnotu vo vzťahu k určeniu povinnosti, či žalobca (alebo niekto iný) je riaditeľom neziskovej organizácie. Nová právna úprava C.s.p. pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu, t.j. najmä z hmotného práva.

13.2. Vzhľadom na právny stav *de lege lata* žalobný návrh znejúci na určenie neplatnosti odvolania žalobcu z funkcie riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. uznesením Správnej rady prijatým na spoločnom zasadnutí Správnej rady a Dozornej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. dňa 13.04.2010 z osobitného predpisu a to zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby nevyplýva, preto je potrebné tento žalobný nárok považovať za vadný a teda procesne neprípustný. Takýmto výrokom by nemohla byť vykonaná žiadna zmena v Registri neziskových organizácií a nadovšetko nezisková organizácia Revúcka medicínsko-humanitná, n.o. zanikla ku dňu 4.9.2011 (č.l. 160 spisu) v dôsledku jej zlúčenia so žalovaným 2./, pričom dňom zlúčenia zároveň zanikla i funkcia riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. Odvolací súd ďalej má zato, že žalobný nárok je procesne neprípustný aj z dôvodu, že rozhodnutie Správnej rady neziskovej organizácie ako jej najvyššieho orgánu v zmysle § 19 ods. 1, 2 písm. f) zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby nie je možné považovať za právny úkon alebo konanie „podobné“ právnemu úkonu v zmysle §34 Občianskeho zákonníka, t.j. prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto právom spájajú, ale je to potrebné považovať za výkon práva vyplývajúci z podmienok tohto zákona. Rozhodnutie Správnej rady je výsledkom procesu tvorby kolektívnej vôle právnickej osoby a je záväzná pre ostatné orgány tejto právnickej osoby. Uznesenie Správnej rady teda nie je prejavom vôle právnickej osoby

navonok - je v ňom vyjadrená vôľa členov Správnej rady rešpektujúca zásady rozhodovania väčšiny a v takomto prípade súd nemohol preskúmať rozhodnutie Správnej rady o odvolaní riaditeľa.

14. Odvolací súd zastáva názor, že aj po zmene procesnej úpravy je potrebné rešpektovať platné pravidlá že je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku v zmysle § 217 ods. 1 C.s.p). Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 91/2006 konštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací žaloba nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu“ (podobné závery vyjadril najvyšší súd tiež v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011, 1 Cdo 324/2014, 3 Cdo 887/2015, 5 Cdo 345/2015, 8 Cdo 26/2016). Aj ústavný súd zaujal názor, podľa ktorého ak všeobecný súd dospeje k záveru, že naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaoberá (II. ÚS 137/08). Nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení bránil teda tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciemu súdu vo veci ďalej konať, meritórne sa ňou zaoberať, z dôvodu ktorého námietky žalobcu uvedené žalobe a počas konania na súde prvej inštancie týkajúce sa hmotnoprávných dôvodov neplatnosti jeho odvolania z funkcie riaditeľa Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. uznesením Správnej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o., prijatým na spoločnom zasadnutí Správnej rady a Dozornej rady Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o. dňa 13.04.2010 sú právne irelevantné, pretože ak súd nemá preukázaný naliehavý právny záujem na danom určení je súčasne vylúčené, aby bola žaloba preskúmaná súdom po stránke vecnej (porovnaj Rozsudky NS SR sp. zn. 1 Cdo 91/2006, 2 Cdo 231/2007).

15. Odvolací súd vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem určovacej žaloby ako nevyhnutného procesného predpokladu pre úspešné uplatnenie žalovaného nároku, keďže určovací návrh v danom prípade nie je nástrojom prevencie a dosiahnutia právnej istoty na strane žalobcu nesmeruje k odstráneniu konkrétnej spornosti žalobcom uplatneného práva, ale naopak smeruje k narušeniu právnej istoty žalovaného 2./ resp. jeho štatutárneho orgánu v dôsledku čoho odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ktorým žalobu žalobcov zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o trovách konania, o ktorých prvoinštančný súd správne rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.).

16. Neobstojí námietka žalobcu, že trovy konania sú neúčelné, lebo všetci žalovaní zamestnávajú osoby s vysokoškolským právnickým vzdelaním a preto nebol dôvod aby sa dali zastúpiť advokátmi a rovnako ani námietka, že prvoinštančný súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou nároku na náhradu trov konania žalovaných aj z dôvodov spočívajúcich v obsahu ust. § 257 C.s.p..

16.1. Podľa citovaného ustanovenia § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Toto ustanovenie ponecháva osobitné kritérium súdu na nepriznanie náhrady trov konania. Uplatnenie tejto konštrukcie však prichádza do úvahy len výnimočne, osobitné kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa treba vykladať reštriktívne. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postojom strán sporu v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle § 257 C.s.p. V posudzovanej veci odvolací súd nezhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali s poukazom na citované ustanovenia nepriznanie náhrady trov konania žalovaným 1./,2./,3./.

16.2. Odvolací súd ďalej dodáva, že sa nemožno stotožniť s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého nie je možné považovať za účelne vynaložené trovy konania trovy pozostávajúce z odmeny advokáta, v prípade ak právnická osoba, ktorá udelila plnú moc na zastupovanie v konaní advokátovi, zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním. Takýto názor by znamenal, že strana sporu, ktorá zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním alebo sama má právnické vzdelanie, musí sama znášať aj trovy právneho zastúpenia. Takýto výklad je v rozpore s ustanovením § 89 ods. 1,3 C.s.p. a tiež v rozpore s ústavným princípom rovnosti strán súdneho konania, nakoľko priznanie práva na náhradu trov konania nemôže byť posudzované podľa toho, či daná strana sporu zamestnáva zamestnancov s právnickým vzdelaním alebo nie. Zo žiadnych ustanovení Ústavy Slovenskej republiky, ani z ustanovení C.s.p. nie je možné vyvodiť záver, že v prípade vyššie špecifikovaných strán sporu, ktorí si napriek tomu zvolia zástupcu z radov advokátov, im nemožno z uvedeného dôvodu priznať náhradu trov konania. Využitie poskytnutia služieb splnomocneného zástupcu je právom každej strany konania a využitie tohto práva nemôže mať vplyv na iné práva strany konania, napríklad právo na náhradu trov konania. Stranu sporu nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s

tým, že sa mohol v konaní brániť sám (Uznesenie NS SR sp. zn. 4MCdo/16/2014, sp. zn. 5 Obo 33/2016) a pojem „účelný“ je nevyhnuté chápať len ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom atď.).

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mali žalovaní 1./,2./, 3./, v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého prvej inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).